

Dosarul nr. 2ra-1243/20

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani) P. Harmanuic
Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) I. Muruianu, A. Malîi, N. Budăi

Î N C H E I E R E

23 septembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Ala Cobăneanu
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Tăvăluc Irina, reprezentată de avocatul Carmanschi Vitalie,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Tăvăluc Irina împotriva lui Tăvăluc Nicolai și Pleșca Eduard cu privire la recunoașterea proprietății comune în devălmășie, anularea contractului de vânzare-cumpărare, partajarea bunului, încasarea sumei cu titlu de alocații lunare stabilite copilului minor și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 ianuarie 2020, prin care s-a respins apelul declarat de Tăvăluc Irina și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 07 august 2019 și încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 02 iulie 2019,

împotriva încheierii Curții de Apel Chișinău din 23 ianuarie 2020, prin care a fost respins demersul înaintat de Tăvăluc Irina cu privire la numirea expertizei,

c o n s t a t ă :

La 30 iulie 2018, Tăvăluc Irina a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Tăvăluc Nicolai și Pleșca Eduard cu privire la recunoașterea proprietății comune în devălmășie, anularea contractului de vânzare-cumpărare, partajarea bunului, încasarea sumei cu titlu de alocații lunare stabilite copilului minor și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, Tăvăluc Irina a menționat că a înregistrat căsătoria cu Tăvăluc Nicolai la data de 17 iulie 2005.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 30 martie 2018, căsătoria a fost desfăcută, domiciliul copilului minor, XXXXX, fiind stabilit cu mama.

Reclamanta a invocat că la momentul desfacerii căsătoriei, averea comună nu a fost partajată.

Astfel a specificat că în timpul căsătoriei a fost procurat autoturismul de model "Toyota Prius", anul producerii 2008, procurat la 09 februarie 2017 la prețului de 7 500 euro.

Ulterior, la 22 august 2017, în baza contractului de vânzare-cumpărare din 22 august 2017, Tăvăluț Nicolai a înstrăinat automobilul lui Pleșca Eduard, fără a fi informată despre acest fapt.

În opinia reclamantei, automobilul constituie proprietate comună în devălmășie a soților, motiv pentru care contractul de vânzare-cumpărare urmează a fi declarat nul.

La fel, Tăvăluț Irina a reiterat că în perioada 30 iunie 2017-01 aprilie 2018, statul român a transferat pe cardul bancar deținut de Tăvăluț Nicolai o alocație lunară de 200 lei românești, destinați copilului XXXXX până la atingerea vârstei de 2 ani, iar în total suma de 2 152 de lei, care urmează să fie încasată de la pârât.

Reclamanta Tăvăluț Irina a solicitat, inclusiv prin cererea de concretizare a cerințelor (f.d. 80 Vol. I):

- recunoașterea ca fiind proprietate comună în devălmășie a automobilului de model "Toyota Prius", anul producerii 2008;

- anularea contractului de vânzare-cumpărare din 22 august 2017, încheiat între Tăvăluț Nicolai și Pleșca Eduard, partajarea bunului proprietate comună în devălmășie – automobilul de model "Toyota Prius", anul producerii 2008, prin stabilirea cotelor părți de ½ cotă-parte fiecăruia;

- partajarea automobilului de model "Toyota Prius", anul producerii 2008, prin atribuirea automobilului lui Tăvăluț Nicolai cu încasarea de la ultimul a ½ cotă-parte din prețului de piață a automobilului;

- încasarea de la Tăvăluț Nicolai a sumei de 2 968 de lei românești în valută națională conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei la data executării hotărârii cu titlu de restituire a alocației pentru copii achitată de România în beneficiul copilului XXXXX pe cardul bancar deținut de Tăvăluț Nicolai pe perioada 01 martie 2017 – 30 iunie 2018.

Prin încheierea protocolară a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 02 iulie 2019, s-a respins cererea Irinei Tăvăluț cu privire la numirea expertizei întru evaluarea mijlocului de transport în litigiu (f.d. 16-118 Vol. I).

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 07 august 2019, a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată depusă de Tăvăluț Irina.

S-a încasat de la Tăvăluț Nicolai în beneficiul Irinei Tăvăluț suma de 2 968 de lei românești, în valută națională conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei la data executării hotărârii cu titlu de alocație stabilită copilului XXXXX pentru perioada 01 martie 2017 – 30 iunie 2018.

S-a încasat de la Tăvăluț Nicolai în beneficiul Irinei Tăvăluț suma de 3 000 lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică.

În rest, pretențiile au fost respinse.

S-a încasat de la Tăvăluț Nicolai în beneficiul statului suma de 375,74 de lei cu titlu de taxă de stat de care reclamanta a fost scutită la depunerea acțiunii, proporțional părții admise din pretenții.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 30 martie 2018, căsătoria încheiată între Tăvăluț Nicolai și Tăvăluț Irina, înregistrată de Oficiul

Stării Civile Botanica, mun. Chișinău la data de 17 iulie 2015, actul de căsătorie nr. 612, a fost desfăcută, domiciliul copilului minor XXXXX a fost stabilit cu mama Tăvăluc Irina.

Conform răspunsului Agenției Județene pentru Plăți și Inspecție Socială Iași din 25 ianuarie 2019, în perioada 01 martie 2017 - 30 iunie 2018, reprezentantul legal la alocația de stat a fost Tăvăluc Nicolai, în calitate de tată al minorului, în perioada precizată, cuantumului alocației de stat a fost de: în perioada 01 martie 2017 - 30 aprilie 2018 în sumă de 200 ron lunar; în perioada 01 mai 2018 - 30 iunie 2018 în sumă de 84 ron lunar, iar în total suma de 2 968 ron.

Iar, începând cu data de 01 iulie 2018, reprezentantul legal la alocația de stat pentru minorul XXXXX este doamna Tăvăluc Irina, în calitate de mamă a minorului.

Cu referire la pretenția de anulare a contractului de vânzare-cumpărare din 22 august 2017 a autoturismului de model "Toyota Prius", încheiat între Tăvăluc Nicolai și Pleșca Eduard, instanța de judecată a reținut următoarele.

Prin adeverința eliberată de IP "Agenția Servicii Publice" din 09 noiembrie 2017, se confirmă că potrivit Registrului de Stat al Transporturilor, după Tăvăluc Nicolai la data de 09 februarie 2017 a fost înmatriculat mijlocul de transport de model "Toyota Prius", iar la data de 22 august 2017 a fost schimbat proprietarul mijlocului de transport nominalizat, în temeiul contractului de vânzare-cumpărare încheiat la data de 22 august 2017 între Tăvăluc Nicolai în calitate de vânzător și Pleșca Eduard în calitate de cumpărător.

La fel, prima instanță a invocat prevederile art. 21 alin. (1)-(4) din Codul familiei, care prevede că soții, de comun acord, posedă, folosesc și dispun de bunurile comune. Fiecare dintre soți este în drept să încheie convenții prin care să dispună de bunurile comune, cu excepția bunurilor imobile, acordul celuilalt soț fiind prezumat.

Prin urmare, instanța a reținut ca fiind neîntemeiate argumentele reclamantei precum că nu a fost informată despre intenția de înstrăinare a autoturismului și nu a dat acordul la înstrăinarea acestuia.

Prin urmare, instanța de fond a concluzionat că, contractul de vânzare-cumpărare din 22 august 2017 a autoturismului în litigiu a fost încheiat în conformitate cu prevederile legale, argumentele reclamantei în acest sens fiind neîntemeiate și lipsite de suport de fapt și de drept, or, reclamanta nu a obiectat imediat după vânzarea autoturismului referitor la preț, invocând pretenții în raport cu bunul respectiv doar ca urmare a desfacerii căsătoriei.

De asemenea, prima instanță a constatat că deoarece autoturismul de model "Toyota Prius" a fost înstrăinat de către Tăvăluc Nicolai în baza contractului de vânzare-cumpărare din 22 august 2017, adică în timpul căsătoriei cu Tăvăluc Irina și ținând cont de netemeinicia pretenției de nulitate a contractului de vânzare-cumpărare din 22 august 2017, pretențiile de recunoaștere a autoturismului de model "Toyota Prius" ca fiind bun ce constituie proprietate comună în devălmășie dobândit în timpul căsătoriei, partajarea mijlocului de transport menționat în cote-părți egale între Tăvăluc Nicolai și Tăvăluc Irina, cu atribuirea fiecăruia a câte ½ cotă-parte, împărțirea mijlocului de transport menționat prin atribuirea acestuia părâtului Tăvăluc Nicolai și încasarea de la ultimul în beneficiul Irinei Tăvăluc a contravalorii de ½ din prețul de piață a mijlocului de transport, sunt neîntemeiate și

nu pot fi admise, or bunul respectiv a constituit proprietate comună în devălmășie până la divorț și a ieșit din patrimoniul soților anterior desfacerii căsătoriei în baza actului juridic încheiat în condițiile legii.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 23 ianuarie 2020, s-a respins demersul înaintat de Tăvăluc Irina cu privire la numirea unei expertize de evaluare a automobilului (f.d. 225-228 Vol. I).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 ianuarie 2020, s-a respins apelul declarat de Tăvăluc Irina și s-a menținut hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 07 august 2019 și încheierea Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 02 iulie 2019.

La 25 iunie 2020, Tăvăluc Irina, reprezentată de avocatul Carmanschi Vitalie a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel și încheierii Curții de Apel Chișinău din 23 ianuarie 2020, prin care a fost respins demersul cu privire la numirea expertizei de evaluare a automobilului, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei și încheierii instanței de apel, casarea hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă integral.

Recurenta Tăvăluc Irina, în motivarea recursului a invocat că la examinarea cauzei, instanțele de judecată au interpretat eronat legea și nu au aplicat corect prevederile art. 21 alin. (3) din Codul familiei, care prevede că convenția contrară dispozițiilor prezentului cod, prin care se micșorează ori se suprimă comunitatea de bunuri, este declarată nulă de către instanța judecătorească.

Astfel a menționat că instanțele de judecată nu au ținut cont de faptul că prin contractul de vânzare-cumpărare din 22 august 2017, Tăvăluc Nicolai a înstrăinat automobilul lui Pleșca Eduard la prețul de 10 000 lei, ce valora 7 500 euro, la un preț mai mic decât valoarea reală a acestuia, astfel intimatul a micșorat și a suprimat comunitatea de bunuri devălmășe dobândite în timpul căsătoriei.

În acest mod, soluția dată de instanțele de judecată au dus la încălcarea drepturilor și libertăților sale și anume dreptul la proprietate, consacrat de art. 46 din Constituție și de art. 1 Protocol 1 la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

La fel, recurenta a invocat dezacordul cu încheierea instanței de apel din 23 ianuarie 2020, prin care a fost respins demersul cu privire la efectuarea expertizei de evaluare a automobilului.

La 31 iulie 2020, instanța de recurs a expediat în adresa intimaților copia recursului, însă date referitor la recepționarea de către Tăvăluc Nicolai a cererii de recurs, la materialele cauzei lipsesc.

Plicul expediat în adresa lui Pleșca Eduard a fost restituit instanței de recurs cu mențiunea ”nereclamat” (f.d. 32-33 Vol. II).

La 26 august 2020, Tăvăluc Nicolai, reprezentat de avocatul Tetelea Eugen, a depus referință la recursul declarat de Tăvăluc Irina, prin care a solicitat să fie considerat ca inadmisibil.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 23 ianuarie 2020, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă

legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 25 iunie 2020, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentei cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea

statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

De asemenea, ținând cont de faptul că, decizia Curții de Apel Chișinău din 23 ianuarie 2020 este legală și întemeiată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează că și încheierea Curții de Apel Chișinău din 23 ianuarie 2020, prin care a fost respins demersul înaintat de Tăvăluc Irina cu privire la numirea expertizei, este adoptată cu aplicarea corectă a normelor de drept procedural.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Tăvăluc Irina, reprezentată de avocatul Carmanschi Vitalie, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Tăvăluc Irina, reprezentată de avocatul Carmanschi Vitalie.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Ala Cobăneanu

Iurie Bejenaru